

I

Pe când aveam șase ani, am văzut odată o poză splendidă, într-o carte despre Pădurea Virgină, care se numea *Povești trăite*. Reprezenta un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Uitați aici copia desenului.

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, pe nemestecate. Pe urmă nu se mai pot clinti din loc și dorm în cele șase luni cât își fac digestia“.

M-am gândit atunci mult la aventurile din junglă și, la rândul meu, am izbutit, cu un creion colorat, să conturez primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Era așa:

Mi-am arătat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie.

Mi-au răspuns: „De ce să te sperii de o pălărie?”

Desenul meu nu reprezenta o pălărie. Reprezenta un șarpe boa care digeră un elefant. Atunci am desenat interiorul șarpelui boa, ca să poată înțelege și oamenii mari. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au povățuit să las baltă desenele cu șerpi boa deschiși sau închiși, și să mă ocup mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică.

Așa se face că am renunțat, la vârsta de șase ani, la o splendidă carieră de pictor. Fusesem descurajat de lipsa de succes a desenului meu numărul 1 și a desenului meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată ceva singuri-singurei, și pentru copii e obositor să le tot dea explicații.

A trebuit deci să-mi aleg o altă meserie și-am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam prin toată lumea. Și geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare trebuință. Știam să deosebesc dintr-o ochire China de Arizona. E foarte folositor, dacă te-ai rătăcit în timpul nopții.

Am avut astfel, de-a lungul vieții, o droaie de întâlniri cu o droaie de persoane serioase. Am trăit mult printre oamenii mari. I-am văzut de foarte aproape. Asta nu mi-a prea îmbunătățit părerea despre ei.

Când mă întâlneam cu vreunul care mi se părea ceva mai ager, făceam pe el experiența cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat mereu la mine. Voiam să văd dacă e într-adevăr înțelegător. Dar mereu, îmi răspundea: „E o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Mă puneam la mintea lui. Îi vorbeam de bridge, de golf, de politică și de cravate. Iar omul mare era tare mulțumit să cunoască pe cineva atât de la locul lui.

II

Am trăit astfel singur, fără nimeni cu care să vorbesc cu adevărat, până la o pană din deșertul Sahara, de acum șase ani. Mi se stricase ceva la motor. Și, cum nu aveam cu mine nici mecanic, nici pasageri, voiam să încerc să duc la bun sfârșit de unul singur o reparație anevoioasă. Era pentru mine o chestiune de viață și de moarte. Abia dacă aveam apă de băut pe opt zile.

În prima seară am adormit deci pe nisip, la o mie de mile depărtare de orice așezare locuită. Eram chiar mai singuratic decât un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Așa că vă puteți închipui ce surpriză am avut când, în zorii zilei, m-a trezit o vocișoară ciudată. Spunea:

- V-aș ruga... desenează-mi o oaie!
- Ce?
- Desenează-mi o oaie...

*Iată cel mai bun portret pe care,
mai târziu, am izbutit să i-l fac.*

Am sărit în picioare ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi. M-am uitat bine de tot. Și am văzut un puști cu totul extraordinar care mă cerceta cu gravitate. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am izbutit să i-l fac. Dar desenul meu este, firește, mult mai puțin fermecător decât modelul. Nu-i vina mea. Fusesem descurajat în cariera mea de pictor de către oamenii mari, la vârsta de șase ani, și nu învățasem să desenez nimic, cu excepția șerpilor boa închiși și a șerpilor boa deschiși.

M-am uitat deci la această arătare, cu ochii mari de uimire. Nu uitați că mă aflam la o mie de mile depărtare de orice regiune locuită. Or, puștiul meu nu părea să fie nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu arăta defel ca un copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de mile de orice regiune locuită. Când am reușit, în sfârșit, să îngaim ceva, i-am zis:

— Bine dar... ce cauți aici?

Iar el mi-a repetat atunci, încetșor de tot, ca pe un lucru foarte serios:

— V-aș ruga... desenează-mi o oaie...

Când misterul e prea covârșitor nu îndrăznești să nu-i dai ascultare. Oricât de absurd mi s-ar fi părut asta, la o mie de mile depărtare de toate așezările locuite și în pericol de moarte, mi-am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Însă mi-am amintit atunci că

studiasem mai ales geografie, istorie, aritmetică și gramatică și i-am spus puștiului (cu o ușoară îmbufnare) că nu știu să desenez. Mi-a răspuns:

— Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum nu desenasem niciodată o oaie, am refăcut pentru el unul dintre cele două desene de care eram în stare. Pe cel cu șarpele boa închis. Și am rămas încremenit de uimire să-l aud pe puști răspunzându-mi:

— Nu! Nu! Nu vreau un elefant într-un șarpe boa. Un boa e foarte periculos, iar un elefant e foarte incomod. Acasă la mine e loc puțin de tot. Am nevoie de-o oaie.

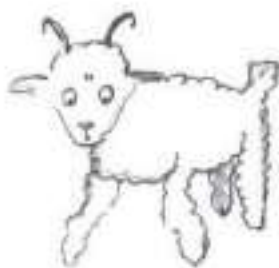
Așa că am desenat.

S-a uitat cu atenție, apoi:

— Nu! Asta e deja tare bolnavă. Fă-mi alta.

Am desenat:

Prietenul meu a zâmbit amabil, cu îngăduință:
— Vezi bine... nu-i oaie, e berbec. Are coarne...
Mi-am refăcut, așadar, iarăși desenul:

Dar mi-a fost refuzat, aidoma celor dinainte:
— Asta e prea bătrână. Vreau o oaie care să trăiască
mult.

Atunci, pierzându-mi răbdarea, cum mă grăbeam
să-ncep să-mi demontez motorul, am mâzgălit dese-
nul acesta.

Și i-am trântit un:
— Asta-i lădița. Oaia pe care-o vrei tu e înăuntru.
Dar nu mică mi-a fost mirarea să văd că fața tână-
rului meu judecător se luminează:
— E tocmai cum mi-o doream! Crezi că pentru o
oaie ca asta e nevoie de multă iarbă?

— De ce?

— Pentru că acasă la mine e loc puțin de tot...

— O să fie cu siguranță de-ajuns. Ți-am dat o oaie foarte mică.

Și-a aplecat capul spre desen:

— Nu-i chiar așa de mică... Ia uite! A adormit...

Și astfel am făcut eu cunoștință cu micul prinț.

